

ПОСМІХНИСЯ, ДОЛЕ

вірші М. Ткача

Andante

p

4

mf

Ще од - на вес - на в лі - то ві - ді - йшла,

mf

7

го - лос - на лу - на, гей, сте - пом по - ля - га.

p.

10

f

Си - ва ко - ви - ла, гей, в бі - лім ту - ма - ні до - лю

f

13 1.2.3. | 3.

спо - ви - ла ме - ні. - ні, пос міх-

16 *a tempo*

неш - ся ти ме - ні?

a tempo

19 *pp*

Ще одна весна в літо відійшла.
Голосна луна, гей, степом полягла.
Сива ковила, гей, в білім тумані.
Долю сповила мені.

Доленько моя, чом це ти в журбі?
Жду на тебе я, гей, при крутім горбі.
Я подам тобі, гей, коні вороні,
Тільки посміхнись мені.

Рлмьнд. мости понад береги,
Чотири світи, гей, будуть навкруги.
На мої луги, гей, де траві рости,
Посміхнися, доле, ти.

Де ж це ти була, коли танув сніг?
Чом не принесла, гей, весну на поріг?
Із яких доріг, гей, в рідній стороні
Посміхнешся ти мені?